

улови за дрехата и съ голѣма мжка го изтегли на сухо подъ вѣрбата.

III.

Челюститѣ на нещастното момче се бѣха сковали отъ студената пролѣтна вода: то не можеше да каже нито името си, нито какъ е паднало въ рѣката.

Безъ да се бави много Драганъ нарами на грѣбъ момчето и го занесе у дома си на топло. Драгановата майка го прѣчисти съ топла вода и прѣоблѣче съ сухитѣ дрехи на сина си. Слѣдъ това го положи на постелка до огнището, за да се свѣсти.

Колко се зачуди Драганъ, като позна своя врагъ! Не би ли го оставилъ да се удави въ рѣката, ако го бѣше позналъ още тамъ? Кому дължи Радой новия си животъ — на доброто сърдце на смѣлия си съученикъ ли или на калъта, която го скри отъ очитѣ на врага му? Това ще ни покажатъ по-нататъшнитѣ обноски на Драгана къмъ Радоя.

IV.

Слѣдъ часъ Радой се свѣсти и биде отнесенъ у дома си. Родителитѣ му повикаха лѣкаря, който му даде цѣрове срѣшу простудата. Майка му се трудѣше да му приготви храна, а Драганъ му подаваше съ лъжичката горчивитѣ цѣрове. Той не смѣеше да погледне избавителя си право въ очитѣ, защото се срамуваше отъ многобройнитѣ обиди, които му е сторилъ до този день.

Мина се мѣсецъ . . . два . . . три . . . Радой оздравѣ и почна да ходи на училище. Той взе позволение отъ учителя си да седне на единъ